

γάσσει μίαν του συλλαβήν. Δὲν εἶχον δικάϊον ; Τὸ κατ' ἐμέ, οὐδέποτε θά λησμονήσω τὴν ἐτιγμὴν ἐκείνην, τὴν ὅποίαν οὐδὲ σύ, εἶμαι βεβαία, ἐλυσμόνησες. Τὸ ὑπερῆφανον ἐκεῖνο παράστημα, ἡ εὐγενὴς μορφή, ἡ σεμνὴ ἀναβολή, τὸ ἐγκρατὲς καὶ μεμετρημένον τῶν κινήσεων, τὸ ἰλαρὸν καὶ ἀτάραχον βλέμμα τοῦ ῥήτορος μὲ ἐγοήτευσαν ἀληθῶς, πρὶν ἢ ἔτι οὗτος ἀνοίξῃ τὰ χεῖλη του. Καὶ ὅμως, ποία ἔτι μὲ ἀνέμενε γοητεία, ὅταν ἤνοιξεν ἐκεῖνος τὸ στόμα ! Δὲν ἦτο, ἔλεγες, φωνὴ ἐκείνη, ἀλλὰ γλυκεῖά τις καὶ μυστηριώδης ἀπήχησις κώδωνος κρυσταλλίνου, μαγεύουσα τὴν ἀκοήν, καὶ κρατοῦσα ὑπὸ διαρκές τι καὶ ἀκαταμάχητον θέληγητρον τὸν ἀκροατὴν. Οὐδέποτε ἤκουσα γλυκυτέραν ἀνθρώπου φωνήν, σπανίως δὲ καὶ ἤχου οἰουδῆποτε κλαγγήν, ἥτις νὰ ἔχη τοσαύτην τὴν μυστηριώδη τῆς γοητείας. Μετὰ τὰς πρώτας του λέξεις δὲν ἐννόουν πλέον τί ἔλεγε, διότι—σοῦ ἐξωμολογήθην τὸ πάθημά μου ;—δὲν ἐπρόσεχον πλέον εἰς τὴν ἔνοιαν τῶν λεγομένων· μὲ ἤρκει ἡ διαρκὴς ἐκείνη μουσικὴ, ἣν ἀπλήστως κατέπινον οὕτως εἰπεῖν τὰ ὄσα μου, μὲ ἤρκει ἡ μελωδία ἐκείνη τοῦ λόγου, ἡ ἄρμονία τῆς φράσεως, ἡ οὐδέποτε προσκόπτουσα, ὁ ῥυθμὸς ἐκεῖνος, ὅστις ἐνετεινέτο καὶ ἐχαλαροῦτο, παλλόμενος ὡς βαρβίτου χορδὴ ὑπὸ τόξον ἀριστοτέχνου, τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο μέλος, ὅπερ ἐξέπνεεν ἡρέμα εἰς τὸ τέλος τῆς φράσεως, ὡς ὁ ἐπὶ τῆς λείας ἄμμου ἐκπνέων φλοίσθος τοῦ κύματος. Ἐκλεισα, ἐνθυμοῦμαι, τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἤκουον, καὶ ἤκουον, καὶ μ' ἐφάνη ὅτι ἀπὸ γλυκῆ ἐξύπνησα ὄνειρον, ὅτε μ' ἐπρότεινες ν' ἀναχωρήσωμεν, διότι ὁ Δεληγεώργης εἶχε καταβῆ ἀπὸ τὸ βῆμα. Τὰ ἐνθυμῆσαι ὄλ' αὐτά ; Τὰ ἐνθυμῆσαι βεβαίως, διότι πολλάκις κατόπιν μ' ἐπερίπαιξες διὰ τὸ πάθημά μου ἐκεῖνο, τὸ λίαν ποιητικόν, ὡς τὸ ἀπεκάλεσες. Ἄλλοιόμονον ! δὲν θά τὸ πάθω πλέον αὐτὸ τὸ πάθημα, διότι θ' ἀργήσῃ πολὺ νὰ ἀποκτήσῃ ἄλλον Δεληγεώργην τὸ βῆμα τῆς βουλῆς ! Πόσον βαθέως συνησθάνθη τὴν ἀπώλειάν του ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν ! Εἶδα, φίλη μου, πένθος ἀληθινὸν καὶ ἐγκάρδιον εἰκονισμένον εἰς ὄλων τὰς μορφάς· εἶδον τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων περιβεβλημένας μελανὰ παραπετάσματα· εἶδον τριάκοντα στεφάνους ἀποτιθεμένους ἐπὶ τοῦ φερέτρου του· εἶδον δάκρυα ἀνεπίπλαστα σταλαζζόντα ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ του μετώπου !

Κλειῶ βραθύμους τὴν ἐπιστολήν μου, ἥτις καὶ εἰς σὲ βεβαίως βαρυθυμίαν θέλει προξενήσει. Ἄλλ' ἦτο δυνατὸν νὰ σοῦ γράψω, καὶ ν' ἀποσιωπήσω τὸ φοβερὸν αὐτὸ δυστύχημα, τὸ ὅποιον ἀπωρφάνισεν ὄχι μόνον μίαν οἰκογένειαν, ἀλλ' ἔθνος ὀλόκληρον ;

Εὐχίσου νὰ ἦμαι φαιδροτέρα τὴν ἐρχομένην ἑβδομάδα, καὶ μὴ μὲ μαλώσῃς πλέον, διότι βλέ-

πεις πῶς σὲ τιμωρῶ : ἀντὶ ἐπιστολῆς σοῦ γράφω. . . σωστὸν σύγγραμμα. ΣΟΦΙΑ

Γνώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωγίου.]

174.

Μᾶλλον πρὸς ἀνακούφισιν τῶν παρόντων δεινῶν συμφέρει νὰ προσηλώσῃ τὸν νοῦν αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος, ἢ πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν ἐν τῷ μέλλοντι ἐνδεχομένων.

175.

Ἡ εὐστάθεια ἐν τῷ ἔρωτι, διήνεκὴς εἶναι ἀστασία· διότι τοῦ ἀνθρώπου ἡ καρδία σήμερον μὲν προσκολλᾶται εἰς τοῦτο τοῦ ἀγαπωμένου προσώπου τὸ προτέρημα, αὐριον δὲ εἰς ἐκεῖνο. Ἄλλοτε δὲ ἄλλο προτιμᾷ· καὶ διὰ τοῦτο ἡ λεγομένη εὐστάθεια ἀστασία τις εἶναι, ἀναφερομένη ὅμως καὶ περιοριζομένη εἰς ἓν μόνον καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον.

176.

Δύο ὑπάρχουσιν εἶδη εὐσταθείας ἐρωτικῆς. Καὶ τὸ μὲν προέρχεται ἐκ τῆς ἀκαταπαύστου ἀνευρέσεως ἐν τῷ ἀγαπωμένῳ προσώπῳ νέων ἀφορμῶν ἀγάπης, τὸ δὲ εἶναι τέκνον τῆς ἡμετέρας φιλοτιμίας, ἥτις ἀναγκάζει ἡμᾶς νὰ δεῖξωμεν ὅτι εἴμεθα εὐσταθεῖς.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Δικηγόρος δυσειδέστατος ὑπερήσπιζεν ὑπόθεσιν τινα περὶ διαζυγίου. Παραφερόμενος δὲ ἐν τῇ ὁρμῇ τῆς ἀγορεύσεώς του, ἐακολόγει δεινῶς τὸν ἄνδρα τῆς πελάτιδος του, λησμονῶν καὶ τοὺς κοινοτάτους κανόνας τῆς εὐπρεπείας, ὥστε ὁ πρόεδρος πολλὰκις ἐπεχείρησε νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν τάξιν. Τέλος δὲ ὁ δικηγόρος ἐξετόξευσε τὴν σκληρὰν πῶς ταύτην φράσιν· « Ἡ εὐμορφία, τὸ εἰξεύρω, κύριοι, δὲν εἶνε τὸ μόνον συστατικὸν τῆς εὐτυχίας· πᾶς ἄνθρωπος εἶν' ἐλεύθερος νὰ εἶνε ἄσχημος, ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ ὅρια τὰ ὅποια πρέπει νὰ σέβεται τις. Λοιπὸν, κύριοι, τὰ ὅρια ταῦτα ὁ κ. Κ** τὰ ὑπερέβη κατὰ φοβερὸν τρόπον. . . Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ ἐπὶ γῆς ἄνθρωπος ἄσχημότερος τοῦ κ. Κ** . . .

— Δικηγόρε, ὑπέλαβεν ὁ πρόεδρος, λησμονεῖτε ! . . . »

Πάντες ἀνεκάγχασαν καὶ πρώτος πάντων ὁ δικηγόρος αὐτός.

Ἐπερπαίνων τις νέον εὐθήη ἐπανελάμβανε συνεχῶς :

— Μὰ σοῦ ἔχει ἓνα πνεῦμα ὁ πειρασμός, μὰ τί πνεῦμα, πολὺ πνεῦμα.

— Τὸ πιστεύω, ὑπέλαβε κυρία τις, πρέπει μάλιστα νὰ ἔχη πολὺ καὶ πολὺ, διότι ποτὲ δὲν κἄννει χρῆσιν αὐτοῦ, ὥστε νὰ το δαπανᾷ.